

Arrest

nr. 211 834 van 31 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 19 juni 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2013 dienen de verzoekers een (vijfde) asielaanvraag in.

Op 28 november 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De verzoekers dienen op 30 december 2013 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep in tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal.

Op 15 januari 2014 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 mei 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 21 mei 2015 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.01.2014 werd ingediend door :

V., J. O.

Geboren te (...) op (...)1983

+ echtgenoot:

T., L. A. L.

Geboren te (...) op (...)1978

+ kinderen: (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het gezin verwijst in de aanvraag en de aanvullingen naar het feit dat ze sinds 21.01.2008 ononderbroken in België verblijven en dat zij schoolgaande kinderen hebben (schoolbewijzen werden toegevoegd aan het dossier). Ze ondernamen diverse pogingen om hun verblijf in België te legaliseren. Volgens betrokkenen is de tweede asielaanvraag die zij indienden nog steeds hangende. Betrokkenen verwijzen ook naar de procedures 9ter die zij indienden voor de oudste dochter en voor mijnheer. Ook naar de vorige aanvraag 9bis wordt verwezen die onontvankelijk was. Het gezin beweert duurzaam lokaal verankerd te zijn. Betrokkenen leggen bewijzen van inburgering voor, bewijzen van het volgen van Nederlandse taallessen, positieve getuigenverklaringen (waarin beschreven wordt dat zij hulpvaardig, vriendelijk en werkwillig zijn en zich verder wensen te integreren). Mijnheer deed werkervaring op in de tuinbouwsector bij de heer A. T.. Het gezin verwijst naar artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.): "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Het gezin vraagt eerbiediging van hun gezinsleven en doet tevens beroep op artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Als buitengewone omstandigheden halen zij aan dat zij Nederlands spreken, dat ze duurzaam lokaal verankerd zijn, dat zij al meer dan 6 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijven, dat ze werkwillig zijn en dat mijnheer in de tuinbouwsector werkte, dat de drie oudste kinderen onderwijs genieten en dat er nog steeds een asielaanvraag hangende zou zijn (meer bepaald de tweede asielaanvraag). Het gezin vraagt eerbiediging van hun privé-leven, van hun gezinsleven, hun huis en briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan. Indien zij geen machtiging tot verblijf verkrijgen zou het gezin ontwricht worden. Betrokkenen verwijzen ook naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag. Kinderen hebben recht op bijzondere zorg en bijstand. Kinderen dienen beschermd te worden en dienen kansen te krijgen om zich volledig harmonisch te ontplooiën binnen een gemeenschap in een geest van vrede, waardigheid, verdraagzaamheid, vrijheid, redelijkheid en solidariteit. Gezien hun lichamelijke en geestelijke onrijpheid behoeven kinderen bijstand en zorg. Bij bestuurshandelingen dienen de belangen van kinderen de eerste overweging te vormen. Gezien het feit dat kinderen autonome dragers van mensenrechten zijn en derhalve zelfstandige rechtssubjecten, kunnen zij schendingen van het Kinderrechtenverdrag inroepen. Een terugkeer naar het land van herkomst zou een ernstig nadeel veroorzaken. De kans op

psychische en psychologische schade is zeer groot volgens de ouders. De kinderen zouden zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen door een samenleving waarin zij al enige tijd verblijven. Door een gedwongen terugkeer zouden de kinderen hun dromen en idealen dienen op te geven. In geval van een gedwongen terugkeer is de kans op een positieve ontwikkeling klein omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheden. De kinderen verblijven momenteel in een Nederlandstalig land en de oudste dochter volgt onderwijs in het Nederlands. Het onderwijs van een kind dient gericht te zijn op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind; op het bijbrengen van eerbied voor de ouders, voor de culturele identiteit, taal en waarden, voor de nationale waarden waar het kind woont, het land waar het kind geboren is, voor andere beschavingen dan de zijne of de hare; op de voorbereiding van het kind op een verantwoord leven in een vrije samenleving, in de geest van begrip, vrede, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten en vriendschap tussen alle volkeren, etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen; op het bijbrengen van eerbied voor de natuurlijke omgeving. De kinderen van verzoekers vragen uitdrukkelijk om gehoord te worden. De kinderen stellen uitdrukkelijk dat ze in België wensen te blijven om te studeren en om bij hun vrienden te kunnen blijven. In de aanvullingen (06.02.2014; 20.08.2014; 25.09.2014; fax van 02.10.2014 met daarin schoolattesten en verklaringen; 09.10.2014 en 15.01.2015) op deze aanvraag worden voornamelijk schoolattesten en positieve getuigenverklaringen voorgelegd.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer en mevrouw wisten op voorhand dat hun verblijf in België precair was en enkel werd toegelaten naar aanleiding van een asielaanvraag die zij hadden ingediend. Op 21.01.2008 dienden zij hun eerste asielaanvraag in. Op 28.04.2011 werd deze aanvraag afgesloten: noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend en betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten op datum van 17.10.2011. Deze instructie werd niet opgevolgd. Integendeel. De ouders dienden na deze procedure nog meerdere asielaanvragen in die werden afgesloten met bevelen om het grondgebied te verlaten zonder dat daar gevolg werd aangegeven. Betrokkenen dienden op 20.10.2011 een tweede asielaanvraag in die niet in overweging werd genomen. De beslissing werd genomen op 20.02.2012 en betrokkenen werden daar dezelfde dag van in kennis gesteld. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten. De tweede asielaanvraag werd m.a.w. wel degelijk afgesloten en is dus niet meer hangende zoals betrokkenen beweren. Op 19.03.2012 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in die op 18.05.2012 afgesloten werd. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. Op 12.11.2012 dienden betrokkenen een volgende asielaanvraag in die niet in overweging werd genomen. Betrokkenen betekenden op 22.11.2012 een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten. Opnieuw werd de instructie om het grondgebied te verlaten niet opgevolgd (het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen). Op 05.07.2013 werd een volgende asielprocedure opgestart. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. Op 29.11.2013 werden betrokkenen in kennis gesteld van deze beslissing. Op 06.12.2013 betekenden betrokkenen een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Opnieuw werd geen gevolg gegeven aan dit bevel. Tegen dit bevel werd een niet-schorsend beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog hangende. Ook andere procedures werden opgestart: 9ter en 9bis. De aanvraag 9ter ingediend op 28.05.2009 werd op 11.10.2011 afgesloten. Er werd geen verblijfskaart toegekend. Op 31.01.2012 werd een aanvraag 9bis ingediend met als elementen onder meer de duur van het verblijf in België, de integratie en het schoolgaan van de kinderen. Er werd op 12.09.2012 een negatieve beslissing genomen die op 21.09.2012 werd betekend. Betrokkenen hebben de gelegenheid gehad verschillende procedures in te dienen. Betrokkenen dienen echter ook de instructies van de Belgische overheid te respecteren. Dat betekent dat zij hun verblijf in België niet op illegale wijze kunnen verderzetten.

De ouders zijn in eerste instantie verantwoordelijk voor de zorg, de begeleiding en het welzijn van hun kinderen. De ouders verlieten de Russische federatie omdat zij beweerden te vrezen voor hun leven. De asielinstanties onderzochten hun verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden. Tijdens hun verblijf op het Belgische grondgebied deden betrokkenen een aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart omwille van medische redenen. Ook deze aangehaalde problematiek werd onderzocht maar leidde niet tot toekenning van een verblijfskaart. Hiermee eindigde het precaire verblijf van betrokkenen en hadden zij vrijwillig het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Het schoolgaan van de

kinderen tijdens de asielprocedure en de ontvankelijke aanvraag 9ter waarnaar de ouders nu verwijzen, werd door de Belgische overheid in het belang van de kinderen toegestaan tot er een definitieve beslissing werd genomen en is bedoeld om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal als mogelijk te laten verlopen tijdens die hangende procedures die de ouders opstartten. De aanwezigheid van kinderen op het Belgisch grondgebied en het feit dat ze in afwachting van een definitieve beslissing inzake een asielprocedure en/ of hangende en ontvankelijk verklaarde procedure 9ter school liepen, opent na afsluiting van deze procedures geen recht op een verblijf in België voor het gezin. Het schoolgaan van de kinderen kan wel als bijkomend element aangebracht worden voor de Belgische ambassade te Moskou. De kinderen zijn nog zeer jong. Twee kinderen zijn geboren tijdens de eerste asielprocedure die werd beëindigd op 28.04.2011. Het oudste kind is geboren op 28.10.2007. Het oudste kind was nog geen 4 jaar eer de eerste asielaanvraag werd afgesloten met een negatieve beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten. Het jongste kind is geboren op 21.08.2012 nadat de eerste asielprocedure was afgesloten. De ouders zijn geheel verantwoordelijk voor dergelijke jonge kinderen die nog handelingsonbekwaam zijn. Gezien de leeftijd van de kinderen kan niet gesteld worden dat deze kinderen gewone rechtshandelingen uit het dagelijkse leven kunnen stellen. Ze zijn dus m.a.w. volledig afhankelijk van wat de ouders beslissen. De duur van het verblijf in België is een gevolg van voornamelijk meerdere asielprocedures die werden opgestart. Op 06.12.2013 betekenden de ouders een laatste keer een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Er werd (opnieuw) geen gevolg gegeven aan deze instructie om het grondgebied te verlaten. Dat betekent dat de kinderen naar aanleiding van de beslissing van de ouders om geen gevolg te geven aan deze instructie hun schoolgaan in illegaal verblijf hebben verdergezet. Op die manier schaadden de ouders de belangen van hun kinderen. De ouders tonen niet aan dat de kinderen zich niet verder zouden kunnen ontwikkelen binnen de Russische federatie, noch dat hen het schoolgaan zou worden ontzegd. Ook de Russische taal vormt waarschijnlijk geen barrière gezien het sowieso de moedertaal is van de ouders. De ouders tonen niet aan dat hun kinderen binnen de Russische federatie geen bescherming zouden kunnen genieten en geen kansen zouden krijgen om zich volledig harmonisch te ontplooiën binnen een gemeenschap in een geest van vrede, waardigheid, verdraagzaamheid, vrijheid, redelijkheid en solidariteit. Daarnaast moet worden gesteld dat de aangehaalde artikelen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De ouders kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De kinderen kunnen ook later met een studentenvisum in België komen studeren.

De problemen in het land van herkomst werden meerdere keren onderzocht door de Belgische asielinstanties. Betrokkenen hadden 'incoherente, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen' afgelegd. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. Betrokkenen tonen niet aan dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zal geschonden worden indien zij gedwongen dienen terug te keren naar de Russische federatie. Het louter algemeen/ oppervlakkig aanhalen van een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Betrokkenen dienen de situatie en de gevolgen van een terugkeer op een geloofwaardige en overtuigende manier concreet uiteen te zetten. Gezien betrokkenen nalaten dit te doen, kan deze loutere bewering dan ook niet geloofwaardig worden bevonden.

Het door de ouders volgen van Nederlandse taallessen, het werkverleden van mijnheer en het feit dat de ouders werkwilgig zijn, het voorleggen van positieve getuigenverklaringen en het schoolgaan van kinderen tijdens de hangende procedures, zijn elementen die niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden aangezien de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Het verblijf van betrokkenen was precair. Geen enkele procedure heeft geleid tot het afleveren van een verblijfskaart. Betrokkenen dienden de instructie om het grondgebied te verlaten op te volgen. Betrokkenen zijn niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkenen bevinden zich illegaal op het Belgisch grondgebied. Het aanhalen van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden opent geen automatisch recht op verblijf in België. Het gezin dient samen het grondgebied te verlaten. De verplichting om via de reguliere procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin en er is dus geen sprake van het verbreken van familiale banden. De sociale relaties in België met vrienden en kennissen vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Mevrouw en mijnheer kunnen voor hun terugkeer nog kiezen voor het vrijwilligeterugkeerprogramma. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties – sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties – bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien betrokkenen meer informatie wensen over vrijwillige terugkeer, dienen zij onmiddellijk contact op te nemen via het gratis nummer 0800 32 745 of door zich tussen 9u30 en 16u aan te bieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel. Indien betrokkenen geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, riskeren zij een inreisverbod.
(...)"

Bij het arrest nr. 147 227 van 5 juni 2015 weigert de Raad aan de verzoekers de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wensen neer te leggen.

De procedure verloopt bijgevolg verder conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep – ambtshalve middel

Het is algemeen aanvaard dat de taalwetgeving in bestuurszaken van openbare orde is en dat iedere overtreding ervan dus door iedereen, desnoods ambtshalve door de Raad, mag worden opgeworpen (cf. RvS 5 april 2013, nr. 223.112; RvS 27 juni 2013, nr. 224.149; RvS 3 juni 2014, nr. 227.612; RvS 3 februari 2015, nr. 230.085).

Wat de taalwetgeving voor beslissingen inzake aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden opgemerkt dat het taalgebruik, afhankelijk van de datum waarop de aanvraag werd ingediend ten opzichte van de eventueel voorheen opgestarte asielprocedure, wordt geregeld door de wetten van 18 juli 1966 inzake het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de taalwet bestuurszaken), dan wel door artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet.

Artikel 1, §1, 1°, van de taalwet bestuurszaken bepaalt als volgt:

“Deze gecoördineerde wetten zijn toepasselijk :

1° op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën, (van de agglomeraties, van de federaties van gemeenten) en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet.”

De taalwet bestuurszaken is dus van suppletoire aard.

Artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet voorziet in een eigen taalregeling, zodat voor de situaties, die onder deze taalregeling vallen, de taalwet bestuurszaken niet van toepassing is (RvS nr. 92.926, 1 februari 2001). De taalregeling, voorzien in artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, is, net zoals de taalwet bestuurszaken, van openbare orde.

Artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

Artikel 51/4, §§ 1-2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld”.

Met betrekking tot aanvragen tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die zijn ingediend tijdens de behandeling van de asielaanvraag van de aanvrager(s) of binnen een termijn van zes maanden na de afloop van de asielprocedure, voorziet artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet aldus dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde de taal van de asielprocedure gebruikt.

Uit de gegevens die de Raad bekend zijn, blijkt dat de verzoekers op 15 juli 2013 een asielaanvraag indienden en dat de alsdan opgestarte asielprocedure in het Frans werd gevoerd en werd afgesloten met 's Raads arrest nr. 147 227 van 5 juni 2015 (Franstalig) waarbij aan de verzoekers de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekers op 15 januari 2014 een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt, werd derhalve ingediend tijdens de behandeling van de asielaanvraag zodat de bestreden beslissing in toepassing van artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet in de taal van de asielprocedure, *in casu* het Frans, diende te worden getroffen.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd getroffen, zodat zij tot stand kwam met miskennis van de *in casu* toepasselijke taalwetgeving in bestuurszaken.

Ambtshalve stelt de Raad derhalve vast dat artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet is geschonden.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verweerder gesteld zich ten aanzien van het ambtshalve middel, gestoeld op de schending van artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet, te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE